ВСѢКИ БРОЙ 6 СТРАНИЦИ! Съ безплатно приложение брошура отъ чудесния романъ на Карлъ Май „Керванътъ на робитѣ“. Илюстрованиятъ романъ „Джимъ Джунглата“ продължава!

ПЖТЕКА

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА	ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ . 60 ЛВ. ЗА ПОЛОВИНЪ ГОДИНА . . 30 ЛВ. ЗА ЧУЖБИНА . . . . . 80 ЛВ.	Одобренъ и препоржчанъ отъ Министерството на Народното Просвѣщение съ № 19263 отъ 16 юний 1933 г.	РЕДАКЦИЯ И АДМИНИСТРАЦИЯ	БРОЙ
IV	ОТДѢЛЕНЪ БРОЙ 2 ЛВ.	РЕДАКТОРЪ: ПЕТКО СТОЯНОВЪ	ЦАРИЦА ИОАННА № 18 Пощ. чекова смѣтка № 1328	4

КНЯГИНЯТА-ФЕЯ

Рюзваншадъ, младиятъ китайски князъ, тоя пжть, изглежда, имаше голѣмо шастие. Той попадна въ гората на чуденъ ловъ: една бѣла сърна съ сини и черни петна и златни пръстени на краката, а гърбътъ ѝ покритъ съ жълтъ атлазъ, извезанъ по края съ сребро. Рюзваншадъ се впустна по нея, но сърната скачаше така бързо, че следъ мигъ той можа да види само праха отъ копитата ѝ. Сърната му се мѣрна и втори пжть, на тревата до единъ изворъ. Но когато князътъ пришпори коня си, тя вече бѣше изчезнала въ водата. Той обиколи извора, раздвижи водата, но нищо не намѣри. Тогава се досѣти, че сърната ще да е нѣкоя преобразена фея.

После распустна хората си и остана само съ везира Мюезинъ да чака феята да излѣзе отъ извора. Но презъ нощьта умората надви очитѣ му и князътъ заспа. Заспа и везирътъ му. Следъ малко ги разбуди тиха музика. Когато отвориха очи, предъ тѣхъ се издигаше величественъ дворецъ, отъ който струеше свѣтлина.

— Мюезинъ, отде иде тая музика? — рече князътъ. — Да отидемъ да видимъ.

Портата на двореца бѣше отворена. Никой нѣмаше и въ голѣмия дворъ. Отъ тамъ тѣ влѣзоха въ една зала отъ китайски порцеланъ, цѣлата обвита въ златна материя и напоена съ благовония. Въ друга зала видѣха много девойки, богато облѣчени, които пѣеха, свирѣха и танцуваха предъ своята млада господарка, седнала на златенъ тронъ и цѣлата покрита съ скжпоценни камъни. Тя бѣше толкова хубава, че Рюзваншадъ веднага се влюби въ нея.

— Азъ съмъ сърната, — му каза тя, — която ти преследваше. За да ти избѣгамъ, хвърлихъ се въ извора.

— Господарке, — отговори ѝ очарованиятъ князъ, — какво да си мисля за твоитѣ промѣни? Да не си нѣкоя магесница?

— Не, — му отговори девойката. — Имаединъ островъ въ морето, който се казва Шехеристанъ. Той е населенъ отъ духове катомене. Азъ съмъ едничката дъщеря на царя Менучеръ и се казвамъ Шехеристани. Отъ рождение ние имаме дарбата да промѣняме формата си както и когато пожелаемъ. Азъ ставамъ видима и невидима. Ето вече три месеца откакъ съмъ напустнала двореца на баща си, за да видя земитѣ, дето живѣятъ децата на Адама. Когато минавахъ презъ твоята земя, азъ те видѣхъ и се влюбихъ въ тебе. Затова се превърнахъ въ сърна, да те привлѣка. Като видѣхъ, че остана да ме чакашъ, азъ заповѣдахъ на духоветѣ, които ме придружаватъ да построятъ въ единъ мигъ тоя дворецъ, за да те посрещна.

Шехеристани щѣше да продължи, но въ залата влѣзе единъ отъ свитата съ скрѣбната весть:

— Княгиньо, твоятъ баща премина въ вѣчния животъ. Народътъ ти те чака да заемашъ трона му.

Шехеристани извика отъ болка и започна да плаче. После се обърна къмъ княза:

— Сбогомъ, княже, трѣбва да те оставя. Но, вѣрвай ми, ние пакъ ще се видимъ единъ день. И ако и тогава те намѣря вѣренъ както сега, азъ ще стана твоя жена.

И като каза тия думи изчезна. Въ мигъ гжста нощь угаси безбройнитѣ свѣтилници и князътъ и везирътъ му се намѣриха въ непрогледенъ мракъ. На другия день се видѣха на открито поле — и нито знакъ отъ чудния дворецъ.

Князътъ се върна много натжженъ и скоро изпадна въ дълбока скрѣбь. Отказа се отъ всички удоволствия на двора си, само не отъ лова: все дирѣше да срещне пакъ чудната сърна. Така измина цѣла годи на въ напраздни лутания. Но Рюзвандашъ остана вѣренъ въ сърдцето си и все чакаше.

Единъ день, когато придворнитѣ отидоха да го събудятъ, намѣриха спалнята му празна. Напразно го дириха навсѣкжде: князътъ бѣше изчезналъ. Голѣма бѣше скрѣбьта на всички, но най-много го оплакваше вѣрниятъ му везиръ. Той обвинявашъ Шехеристани, защото вѣрваше, че тя е направила магия, за да го погуби.

И везирътъ не се лъжеше, като виждаше въ изчезването пръста на Шехеристани. Но тя бѣ заповѣдала на духоветѣ отъ Шехеристанъ, дето тя царуваше, да пренесатъ тамъ младия князъ. Тамъ тя "стана" негова жена. Но преди сватбата, която се извърши много тържествено, младата княгиня взе отъ княза клетва, че той ще я остави съвсемъ свободна въ всичкитѣ ѝ постжпки и че каквото и да направи тя, колкото и да му се вижда то нехубаво и неразумно, не ще ѝ се противопостави. Той трѣбваше да вѣрва, че така е било необходимо да стане.

И Рюзваншадъ заживѣ щастливо въ Шехеристанъ и въ своето щастие забрави и Китай, и китайцитѣ.

Следъ година Шехеристани му роди едно прекрасно момче, по-свѣтло отъ самия день. Рюзваншадъ бѣше на ловъ тоя день. Щомъ научи вестьта, веднага се върна и намѣри жена си край огъня съ детето въ ржце. Бащата бѣше извънъ себе си отъ радость, взе детето, гледа го съ любовь, цѣлуна го нѣжно и после го върна на княгинята. Но тя веднага го хвърли въ огъня. Въ мигъ и огъньтъ, и детето изчезнаха. Рюзваншадъ щѣше да извика отъ ужасъ, но си спомни клетвата, скри се въ работната си стая и тамъ горчиво оплака рожбата си и тая безумна майка, която я погуби.

На втората година княгинята роди дъщеря, още по-хубава отъ братчето си. Князътъ се бѣше забравилъ отъ радость. Уви! Следъ нѣколко дни въ двореца влѣзе едно грамадно бѣло куче и сама княгинята рече на кучето:

— Дръжъ, вземи малката Балкисъ заедно съ люлчицата ѝ!

И кучето веднага отнесе и детето и люлката. Кой може да опише мжката на царя! Той едва успѣ да одържи клетвата си, но като се скри въ стаята си дълго проклинаше нечовѣшката жестокость на тая изродена майка. Най-сетне реши да се върне въ държавата си.

Когато съобщи това на княгинята тя му каза:

— Добре, върви, тъкмо и твоето присжствие тамъ е необходимо. Узнахъ, че монголитѣ сж вдигнали голѣма войска противъ тебе. Иди да запазишъ държавата си. Азъ ще дойда да те видя.

И тя повика единъ духъ, който въ мигъ го пренесе въ Пекингъ. Тъкмо на време бѣше стигналъ тамъ. Монголитѣ вече бѣха нахлули въ земята му. Рюзваншадъ събра голѣма войска, нападна ги, и плени цѣлия имъ обозъ, съ камилитѣ и мулетата. Везирътъ Вели вече ги прибираше, когато предъ него неочаквано се яви Шехеристани съ много духове, които унищожиха всичко. Не остана ни храна ни вино.

— Иди кажи на княза, — рече тя, — че княгинята, неговата жена, заповѣда това уннщожение.

Тая постжпка толкова много възмути княза, че, като видѣ княгинята той не се сдържа да не извика:

— Не, не мога вече да мълча! Ти изчерпа моето търпение. Синътъ ми хвърли въ огъня, дъщеря ми даде на кучето. А сега лишавашъ и войската ми отъ провизии, за да умре отъ гладъ. Какво ще стане сега съ нея? Кажи! Какво ще стане съ мене? Ти желаешъ безъ бой да падна въ ржцетѣ на моитѣ врагове? Неблагодарнице, ето какъ ми заплати ти за моята нѣжна любовь!

— Господарю, — отвърна Шехеристани, — по-добре щѣше да бжде, ако премълчеше и тоя ударъ, отколкото да нарушишъ мълчанието си. Но злото вече е допло, нѣма какъ да се поправи. Сигуренъ ли си, че бѣше огънь това, на което да

(следва на 3-та стр.)